

ΟΙ ΨΗΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδτε ἀριθ. φυλ. 24.)

— Εἶδε; ἐκεῖ, διάβολε! τὸ καλῆτερο ὅπου τὸ ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ, ἐμελε νὰ λησμονήσης, ἂν δὲν σὲ ἔκαμνα προσεκτικόν· τὸ γένειόν σου παντοῦ θέλει νὰ ἀλείφεται, καὶ μάλιστα εἰς τὰ πολιτικά. . . ἡ ζωὴ σου.

— Κάμμιὰ φορὰ ὅμως καὶ τὰ θεατρικά, ἐπρόφθασε νὰ εἶπῃ ὁ αὐτοκρατορικώτερος μύθος.

— Ἐσένα δὲν σοῦ πέφτει λόγος· εἶσαι μικρὸς καὶ μὴν ἐγγίζης τὰς πληγὰς τῶν ἀγωνιστῶν, ἢ μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἐκ τῆς σπείρας τοῦ ἀγνώμονος ἐγωῖσμοῦ;

— Μὲ συγχωρεῖς, ἐλθσμόνησα, ὅτι εἶχες καὶ σὺ μέρος εἰς τὰ φουσατά τῆς Καλαμπάκας καὶ τοῦ Πέτα.

Στὸ θεό σου, Προηγούμενε! ἂν ἴσως καὶ βραδύνη νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ ζακοῦσκα, διηγῆσου μας κάμμιαν ἐκστρατείαν σου· πόσαις αἰγαις ἔφησες, νὰ χαρῆς τὸ γένειόν σου! Θὰ μᾶς ἀνοίξης τὴν ὄρεξιν.

— Μὰ λοιπὸν, σεῖς εἰσθε θηρία! σκαλίζετε ὀμιλίαις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ κάμνῃ τις, ὅταν νυστάζῃ ἀπὸ χόρτασι, καὶ ὅχι ὅταν δὲν βλέπῃ ἀπὸ τὴν πείν᾽ εἶπε καὶ ἐδρόχῃσε τὸ ἀρκούδιον.

— Δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν σὺ ἔφαγες περισσότεραις τούρταις εἰς τὸ ζαχαροπωλεῖον τοῦ Μαρινάκη ἢ ἐγὼ ἔφησα πλειότεραις αἰγαις εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Στρατηγοῦ.

— Διάβολε, τοῦ Στρατηγοῦ! ἰδέτε ἐκεῖ ἔμφρασιν, νομίζω, ὅτι ἀκούω κἄνένα γέρο ἀπόμαχον τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος νὰ διηγεῖτε, ὅτι εἶδε τὸν Στρατηγὸν, καὶ ὅτι τοῦ εἶπεν αὐτὸ καὶ αὐτὸ ὁ Στρατηγός.

— Τοῦλάχιστον δικαιοῦμαι νὰ τὸ λέγω, διότι ἡσθάνθην τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος, καὶ ἐπάσχησα νὰ φράξω τὸ στόμα ἐνὸς τούρκου, ὅστις ἄγριος καὶ ἀπειλιτικός, μοῦ ὕβριζε τὴν πίστιν ἀπειλῶν τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Τὸ πιστεύω, τὶ τεριάζει! καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ συνείδησίς σου εἶναι ἐπίσης ἀθῶα καὶ καθαρὰ, ὅσον ἡ αἰχμὴ τῆς μαχαίρας σου καὶ τῆς Καραβίνας σου ὁ σωλὴν. . . .

— Ἐρχομαι εἰς βοήθειαν τοῦ Ἡγουμένου, εἶπεν ὁ Παπουλάκος, καὶ ἀποδεικνύω μάλιστα, ἂν θέλετε, ὅτι ἦτον ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐν Πέτα στρατοπέδου διότι. . . .

— Διότι, τὸ εἰξεύρομεν, τὸ εἰξεύρομεν· διότι ἐκράτει τὰς κλεῖς τῆς τροφαποθήκης, δηλαδὴ εἶχε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην τοῦ Στρατηγοῦ.

— Μὰ τὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀφοῦ εἰσθε τῆς ἀντιλογίας τὰ πνεύματα· πλὴν ἡ τιμωρίά σας εἶναι, νὰ μὴν σᾶς διηγηθῶ μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιωτέρας σκηνάς, ἥτις συνέβη τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς διαλύσεώς μας, καὶ ἥτις, εἶμαι βέβαιος, ἤθελε σᾶς διασκεδάσει, ἀπήντησεν ὀλίγον θυμωμένος ὁ Προηγούμενος.

— Λοιπὸν σοῦ ζητῶ συγγνώμην ἀρκεῖ νὰ τὴν διηγηθῆς.

— Καὶ ἐγὼ σὲ ὑβρίζω, ἂν σοῦ ἀρέσῃ, διὰ νὰ σιωπήσῃς· ἢ ἤδη, ὅτε ἡ ζακοῦσκα ἠτοιμάσθῃ, τὴν ἀπαγάγω, φίλοι μου, καὶ γίνομαι μετ' αὐτῆς ἄφαντος· καθῆστε ἔπειτα ἡ εὐγενεία σας, νὰ θέγῃ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου παραμύθιος. — Παιδί! εἶναι ἔτοιμα; ἐκραξε τὸ ἀκούδιον καὶ ἐκινήθη.

— Ἐτοιμα, αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ παῖς.

— Λοιπὸν φέρετα ἐδῶ.

— Ὁχι ἰδῶ, ἐδῶ! εἶπόν τινες.

— Ἀμέσως, αὐθένται μου· πλὴν καθῆστε, περικαλῶ.

— Καὶ ποῦ νὰ καθήσῃς, ἀδελφέ.

— Ὅποια ἰδέα τῷ ὄντι, Προηγούμενε, νὰ εἰσχωρήσωμεν ὑπὸ τὸ σκηνογραφικὸν τοῦτο πρᾶπτέτασμα τῶν μεθύσων· τί θὰ λέγουν ὅσοι μᾶς βλέπουν;

— Τίποτε πλεσιότερον, νομίζω, παρ' ὅτι καταλαβόντες πετῶσαν τὴν ιδιότροπον φαντασίαν μας εἰς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν τὰ μεγάλα ἔργα, ἠθελήσαμεν νὰ καταβιδάσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ πνευματοῤῥοχεῖον τοῦτο, διὰ νὰ μάθωμεν τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπαράλλακτα, κύριοι, καθὼς οἱ μάγοι καταβιδάζουν τὴν σελήνην ἐντὸς λευκῆς ὕδατος ψυχροῦ, διὰ νὰ ἀλιεύσωσιν ἐπ' αὐτῆς τί εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ μέλλον ἐνὸς ἀνθρώπου.

— Ὦ, ἀδελφε καὶ σύ· εὗρες τὴν ὥραν. . . .

— Ὁχι! ἄφες σύ· Προηγούμενε, νὰ ζῆς διηγήτου μας, νὰ χαρῆς τὴν ὄψιν σου! πῶς ἡ μάγισσα ἐκείνη κατῴρθωσε μὲ τὰ μαγικά της φίλτρα, καταβιδάζουσα τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν σελήνην νὰ σὲ κάμῃ νὰ πλαγέσῃς τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀθῶας περιστερᾶς. . . .

— Αἶ, κύριε, σιωπή· δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὴν ὀνομάσῃς, ἀφοῦ τὴν γνωρίζῃς· ὁμολόγησε ὁμῶς, ὅτι εἶναι ὠραία, εἶπε, καὶ ἡ ὄψις τοῦ Προηγούμενου κατέστη ὀλοπόρφυρος.

Ἐγέλασαν οἱ ἱππόται εἰς τὴν συγκίνησίν του ταύτην, καὶ δύο τρεῖς

— εἶναι ὠραία! εἶναι ὠραία! ἐπανέλαβον· πλὴν πρέπει νὰ γνωρίσωμεν

τὴν μάγισσαν· δὲν θὰ εἶναι ἄσχημον, μὰ τὰς Μοίρας, νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς παλάμης τῶν χειρῶν ἡμῶν τὴν τύχην μας.

— Μάλιστα, μάλιστα τὴν μοῖρα μας, τὴν τύχην μας· καὶ ἐκινήθησαν νὰ ἐξέλθωσιν.

— Εἰσθε, μὰ τὴν ζωὴν μου, θεότρελλοι· ποῦ θὰ ὑπάγετε νῆστες; εἶπε τὸ ἀρκούδιον, μόλις δυνάμενον νὰ κινήσῃ τὴν γλῶσσαν, ἥτις εἰργάζετο εἰς ἓνα κάποιον τρόπον ἐπὶ τῆς ζακούσκας, τὴν ὁποίαν εὑρίσκε νοστιμοτάτην.

— Αἶ, τί κάμνεις αὐτοῦ, addio ζακούσκα, σὺ τὴν κατεβρόχθησες;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἀπήντησε μόλις ἀναπνέον· ζητῶ νὰ λευκάνω τὸ χαδιάριον διὰ νὰ σὰς κάμω σουρπρίζα.

— Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον, καθὼς καταλαμβάνεις, διὰ τοῦτο πλησιάζεις νὰ λευκάνῃς τὸ πινάκιον.

— Αἶ τί νὰ κάμω· ὅπως δὴποτε ὅμως, σουρπρίζα ἤθελεν εἶσθαι πάντοτε, ἀλλ' ὁ πονηρὸς σαι ὀφθαλμὸς ὅλα τὰ βλέπει. Καθὼς νομίζω, ὅτι ὠραιωτέρα σουρπρίζα δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ, εἰμὴ νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετεμφισμένη ἢ πριγγιπέσσα τοῦ φίλου μας ἐδῶ—καὶ ἐδειξετὸν αὐτοκρατορικὸν μύτον—νὰ ἰδῇ τὸν φίλτατόν της ὑπὸ τὸ παραπετάσμα τοῦτο, καὶ φαντασθῇτε.

— Αἶ, καὶ τί ἤθελε κάμει;

— Τί ἤθελε κάμει! εἰξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἤθελε κάμει ἐκείνη ἡ ὑπερήφανος Ἄρτεμις, ἥτις δὲν ἀνέγεται νὰ ἀκούσῃ, ὅτι ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς σεβαστῆς ῥινὸς τοῦ ἱππότου ἐργολάβου τῆς ἐκάθησε μύϊα, ὅχι νὰ ἰδῇ, ὅτι ὁ σκληρὸς, ὅστις πρὸ ὀλίγου εὐαίσθητος μέχρι ῥινὸς τῆς ὠμνυε θλίψιν ἀπαρηγόρητον, ὅτι παρηγορεῖται μὲ ἓν ποτήριον ῥητηνίτου καὶ τὴν λησμονεῖ μεταξὺ δέκα βαρελίων.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ἀλλὰ πρῶτον δὲν εἶναι ὑποκείμενον τὸ ὅποιον νὰ μοῦ ἐπесе εἰς τὸν κόμβον. . . .

— Ὡ τὸν Κόμβον! τὸν Κόμβον! τί ὠραῖαι ἀναμνήσεις διὰ τὸ ἀρκούδιον.

— Μὰ τὰς ἀναμνήσεις αὐτὰς, σὰς τὰς ἐπεύχομαι, εἶπε, καὶ ὅλοι ἐγέλασαν.

— Βέβαια, καθὼς ἔλεγες, ἡ ἀριστοκρατεῖα σου, βέβαια, δὲν ριψοκινδυνεύει τὸν ὕπνον της, οὔτε ἀποφασίζει ποτὲ νὰ κάμῃ δύο βήματα κατευθείαν, ἀφοῦ οἱ πόδες της (μὲ ὅλο τὸ θάρρος) εἶναι λοξοί, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία, φίλε μου, τί δὲν κάμνει ἡ ζηλοτυπία! . . .

— Ἄκουσε, ἀρκούδιον, καταλαμβάνεις, ὅτι πολλὰ εἶπες, καὶ διόλου δὲν νοστιμεύομαι νὰ ἐγγίξεται ἡ ἀδυναμία μου. . .

— Ὡ ἡ ἀδυναμία του! ἰδέτε ἐκεῖ πῶς ἡλλοιώθη τὸ χρῶμα του εἰς εὐαισθησίαν, χειροκροτήσατε, χειροκροτήσατε, bise! bise! φίλτατε, καὶ σοὶ ὑποσχόμεθα ἡμεῖς ὅλοι, ἐν πρεσβείᾳ, νὰ διαβεβαιώσωμεν τὴν ζηλότυπον αὐτὴν σειρῆνα . . . ἐπισήμως, ὅτι μόνην αὐτὴν ἀγαπᾷς, καὶ μήτε τρώγῃς, οὔτε πίνῃς, ἀλλ' ὅτι ζῇς τέλος μὲ τὸν ἀέρα.

Ταῦτα ἐλέγοντο, καὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ἀπέλθωσιν ἤδη οἱ ἱππόται

μου, ὅτε πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος, εἶχε προβάλλει μία κεφαλὴ, ἥτις ἀναμφιβόλως κατώπτευσεν καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις καὶ ἔγραφεν ἴσως, ἂν εἰςευρε γράμματα, καὶ τὸ κόμμα τῶν ὄσων ἐρρέθησαν ἐκεῖ.

— Τίς εἶναι ἐκείνη ἡ ἄσχημη προτομή; ἠρώτησεν ὁ Παπουλάκος, τὸν πλησίον του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν δὲν λανθάνωμαι εἶναι ἀστυνομικὸς κλητὴρ· τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν ρίνα. . . .

— Ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἢ ὅποιονδῆποτε ἄλλο ζῶον, πρέπει νὰ παρουσιάζεται καθαρώτερον, νομίζω, ἐνώπιον τῆς ἀνθοδέσμης μας.

Καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ δεύτερον, ὁ Παπουλάκος ἔλαβεν ἐλαφρὰ τὸ πλήρες ποτήριον ἀπὸ τοῦ ρέγγχοντος ἐκεῖ τὴν χεῖρα καὶ ἐσφενδόνησε τὸ περιεχόμενον κατὰ πρόσωπον τῆς προτομῆς ἐκείνης.

— Ἀ, ὦρέ! τώρα καὶ νὰ ἰδῆς· ἠκούσθη μία φωνή, καὶ ἐν τῷ ἅμα παρέστη ἐνώπιον τῶν ἱπποτῶν, τοῦ Καλαμπαλίκη ἡ κατάλερος φουστανέλλα φέρουσα καὶ ἐν ῥόπαλον, τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου ἐπ' αὐτοῦ ἐγκεχαραγμένην ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐταλαντεύετο ἤδη ἐπὶ τίνος τὴν ῥάχην νὰ καταπέσῃ· δὲν ἐπρόφθασεν ὁμως, διότι δύο χεῖρες ἱπποτικαὶ τὴν ἐκράτησαν μεταίωρον.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ὦρέ! ἐκραύγασεν ὁ κλητὴρ, μὴ βάνης χαίρι ἐπάνω μου.

— Καὶ τί εἶσαι σύ;

— Εἶμαι ἐξουσία! εἶμαι ἰσχὺν τοῦ νόμου! ἐμπρὸς στὴ φυλακή! γιὰ νὰ ἰάθετε, ὦρέ, νὰ προσβαίνετε τὴν ἀστυνομία, καὶ νὰ ἰδοῦμαι τί ἀντιπολίτευση κἀνεται σεῖς ἐδῶ μέσα, ἔλα ἐμπρός!

— Καταλαμβάνετε, ὅτι θὰ μᾶς βάλῃ εἰς ἀνησυχίαν αὐτὸς ὁ κλητορας, αὐτὴ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ νόμου, εἶπεν ὁ Δοῦξ, τί λέτε νὰ τὸν δείρωμε;

— Ὅχι δ' ἄφες νὰ τὰ συμβιβάσω ἐγὼ, ὅστις ἔδωκα καὶ τὴν ἀφορμὴν, ὑπέλαβεν ὁ Παπουλάκος.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, κύριε κλητὴρ, ἡσύχασε νὰ ὁμιλήσωμεν, νὰ εἰποῦμε δύο λόγια μοναχὰ, οἱ δύο μας.

— Λόγιαξ' ἐδῶ, ἀφῆστε τὴν ἰσχύνῃ τοῦ Νόμου, γιατί δὲν ᾔξέρω τί θὰ γενῇ ἀπόψε· ἐγὼ δὲν πέρνω ἀπὸ λόγια.

— Πάρε λοιπὸν ἓνα κρασάκι, φίλε, χωρὶς νὰ θυμόνωμε

— Μὴ περιπαίζετε, λέω!

— Ὅχι δ' ἂν μὲ τὰ σωστάμας—Παιδὶ φέρε ἓνα καλὸ κρασί τοῦ παλληκαριοῦ.

— Δὲν τὸ θέλω· ἂν δὲν μοῦ εἰπῆτε, ποῖος μοῦ ἔχυσε τὸ κρασί στὰ μοῦτρα.

— Στὰ μοῦτρα; ὅχι δ' ἂν, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ πότε;

— Νὰ τώρα ποῦ ἤμουν καὶ ἔβλεπα ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

— Πίστευσε, πῶς κανεῖς δὲν σέ εἶδε· μὰ τί ἤθελες πάλιν καὶ τοῦ λόγου σου ἐκεῖ εὐλογημένε;

— Τί ἤθελα; ἔβλεπα σὰς ὅπου κἀνετε ἀντιπολίτευση, γιατί ἔτσι

μοῦ εἶπε ὁ Κύριος Διευθυντής· ὅπου βλέπεις τρεῖς τέσσαρες νὰ ᾔναι μαζὺ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φράγκους, λόγιαζε καλὰ, Κώστα! γιατί κάνουν ἀντιπολίτευση. Καὶ ὄντας ἀκοῦς νὰ λέν, Ἀστυνομία καὶ Ὑπουργεῖο ἢ Σύνταγμα συλλαβέ τους, Κώστα, εἶναι ἀντιπολίτευση· καὶ ἂν δὲ θέλουν σπάσε τους τὰ κεφάλια. Κώστα. Τώρα πιντέξ ἐδῶ καὶ τόση ὥρα, ὅλο Ἀστυνομία φωνάζετε καὶ Σύνταγμα· στά ὕστερνά με προσβαίνετε κιόλας με ἓνα ποτήρι κρασί εἰς τὰ μοῦτρα· λοιπὸν ἀντιπολίτευση...

Τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου καὶ ἐν στιλπνὸν σφαντζίκιον, μᾶς ἀφῆκε τὴν δίοδον ἐλευθέραν—ἔλεγεν ὁ Παπουλάκος πρὸς τοὺς λοιποὺς, ἰπ-πότας, οἵτινες ἐκ τοῦ μέσου τῆς Αἰολικῆς ὁδοῦ κατηνύοντο πρὸς τὰ Ἡλίσια, ἄλλως ὁ Κύριος Κλήτορας ἔμενεν ἀδυσώπητος.

— Ἀθεόφοβε, Παπουλάκε, ἐν σφαντζίκιον νὰ χαθῇ τοῦ κακοῦ, ἐνῶ ἐπεινώμεν· μὲ τὴν χάρι του! τότε καὶ ἐγὼ κάμνω τὸν κλητῆρα.

— Δηλαδή σφαντζίκιον τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα, τὸ πράγμα ὁ-μῶς ἦτο ἐν πεντάλεπτον τοῦ μακαρίτου Κυβερνήτου, με τὸν φοϊνικά του ὑδραργυρωμένον, στιλπνώτατον, καθὼς με τὸ ἔδωκε (κατὰ λάθος βέβαια) τὴν παρελθοῦσαν ἐσπέραν εἰς ἀμαξηλάτης.

— Ἐκατάλαβα τώρα, ὅτι ὁ Κώστας σου εἶναι ἱκανὸς νὰ δαίρη μέχρι πρωίας τὸν παντοπώλην, ἂν τοῦ ἔλθῃ ἰδέα νὰ τὸ ἀλλάξῃ εἰς λεπτά, καὶ ἐκεῖνος νὰ μὴ θέλῃ, διότι θὰ ᾔναι, καθὼς ἐκατάλαβα, κί-βδπλον.

— Αὐτὸ τὸ ἐκατάλαβες, πλὴν τὸ οὐσιωδέστερον τὸ ἐκατάλαβες ἀρκούδιον;

— Ὅτι θὰ κακοπεράσωμεν ἀπὸ φαγητόν· σῖ, πλέον ὑπομονή.

— Βαθύτερα, κᾄτι ἄλλο, σπουδαιώτερον.

— Ὅτι δηλαδή; λέγε, διότι ὅταν πεινώ εἰζεύρεις, ὅτι δὲν ἔχω δι-όλου πνεῦμα.

— Μάθε λοιπὸν, ὅτι πρόκειται νὰ μονομαχήσωμεν.

— Νὰ μονομαχήσωμεν; λοιπὸν εἶχα δίκαιον νὰ ζητῶ νὰ φάγω κα-λὰ, καὶ ὅτι ἂν με μόνην τὴν ιδέαν, ὅτι θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἤθελα διπλὴν μερίδα, τώρα ἐννοεῖς, ὅτι θέλω ἑκατονταπλὴν, νὰ τρώγω τοῦλάχιστον εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὥστε ἂν πρόκηται νὰ ὑπάγω εἰς τὰ Ἡλίσια πεδία τοῦ ἄλλου κόσμου, νὰ μὴ πεινώ.

— Δὲν ἔχεις, φίλε, παρὰ μόνον ὀκτὼ ὥρας, τὰς ὁποίας δύνασαι νὰ διαθέσῃς κατ' ἀνάγκην, διότι εἶναι ἤδη μεσονύκτιον καὶ ἡ ὀγδόη τῆς πρωίας θέλει μᾶς εὑρεῖ εἰς ὠρισμένον τι μέρος τοῦ Πειραιῶς.

— Δὲν ἔχω νὰ διαθέσω τίποτε, φίλε μου, παρὰ τὸν στόμαχόν μου· ἂν εὑρεθῇ πλήρης, καλότυχος ὁ νικητής, ἂν δὲ πάλιν κενὸς, ὅς ὤφεται ἡ ζακοῦσκα τοῦ Προηγούμενου· καταλαμβάνεις δὲ, ὅτι διαθήκην δὲν σκοπεύω νὰ κάμω· ἡ περιουσία μου ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τοὺς πτω-χοὺς, αὐτοὶ εἶναι οἱ φυσικοὶ κληρονόμοι μου.

— Ἡ θεότυφος δι' ἡμᾶς Τύχη, μᾶς ἀπῆλλαξε τῷ ὄντι τοῦ δυσα-ρέστου αὐτοῦ ἔργου τῆς διαθήκης· διότι φαντάσου ἀδελφέ, νὰ λέγῃς.

« Ἐγὼ ὁ ἀπαθνήσκω καὶ ἀφίνω κληρονόμοις τοὺς . . . »

ἀποθνήσκω καὶ ἀφίνω τοῦτο εἰς ἐκεῖνον, . . . ἐκεῖνο εἰς τὸν ἄλλον. . . ἀποθνήσκω . . . σῶας ἔχων τὰς φρένας» . . . αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ χειρότερον· νὰ πιστοποιῇς, ὅτι ἔχεις σῶας τὰς φρένας, διότι εἶναι ἐπόμενονον νὰ σὲ ἀποδείξουν, καὶ δικαστικῶς μάλιστα, ὅτι ἦσο τρελλὸς βέβαια καὶ ἀπέθανες.

— Ὅταν ἀποθάνω ἐγὼ, φίλε μου, ὅ,τι θέλουν ἄς εἰποῦν· ἀλλ' εἰπέ με τέλος, ὅλοι θὰ μονομαχήσωμεν; τί καὶ πῶς καὶ με τίνα θὰ λάβωμεν τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν τιμὴν νὰ μετρηθῶμεν; ἐπεθύμουν ὁ ἀντίμαχός μου νὰ ᾔῃ ὑψηλότερος ἢ σιμότερος ἐμοῦ κατὰ μίαν σπιθαμὴν, διότι θὰ μοῦ εἶναι εὐκολότερον ἢ νὰ τῷ χαράξω τὰ δύο τοῦ πλευρὰ ἢ νὰ ἀμβλύνω ὀλίγον τὴν εὐαισθησίαν τῆς ἐντίμου ῥινός του, ἂν δὲν ᾔῃ ἐπίμων καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ χωρίσωμεν τὸ κρέας ἀπὸ τὰ κόκκαλα, καὶ νὰ μετρήσωμεν πόσον αἷμα χωροῦν αἱ φλέβες ἐνὸς ἀνθρώπου.

— Θὰ μονομαχήσωμεν, φίλε, με τὴν ἡμισείαν κατοχὴν.

— Καὶ διὰ τί ὄχι με ὁλόκληρον;

— Διότι με Γάλλους ἔχομεν νὰ κάμωμεν μόνον.

— Λυποῦμαι, διότι ἠθέλαμεν θέσει ὅρον, μετὰ τὴν μονομαχίαν, ἂν ᾔῃ εἰς κατάστασιν νὰ ταξειδεύσωσι, νὰ μᾶς κενώσουν ὅλας τὰς οἰκίας τοῦ Πειραιῶς.

— Διάβολε! ἤθελες νὰ ἐκβάλλωμεν ἡμεῖς τὸν κύβον τὸν ὁποῖον ἄλλοι ἐρρίψαν; ἀλλ' ἂν ἐνικᾷς;

— Τότε νὰ μένωσιν, οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς τὴν κατοχὴν των, μέχρι δευτέρως συνενόησεως.

— Τί κρυφομιλήματα, ἔχετε σεῖς ἐκεῖ; εἶπεν ὁ Προηγούμενος πλητιάσας.

— Ὅτι τάχα τὸ φαγητὸν θὰ ᾔῃ ὀλίγον, καὶ ἡ ἐργασία τὴν ὁποίαν θὰ κάμωμεν πολὺ, ἀπῆντησε τὸ ἀρκούδιον.

— Καὶ ὅτι εἵνεθα ἑτοιμοί, προσέθηκεν ὁ Παπουλάκος, εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον.

— Αὐτὸ ᾔτο περιττόν νὰ τὸ εἰπῇς· ἀλλ' ἠρώτησα πρὸ ὀλίγου ἂν ὅλοι θὰ μονομαχήσωμεν, καὶ διὰ ποῖον λόγον· τοῦλάχιστον ἂν ἀξιῇ νὰ θυμώσῃ τις.

— Διὰ νὰ μονομαχίῃ τις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμώτῃ, ὅσω ψυχρότερος εἶναι, τόσο καλῆτερον νομίζω.

— Ὁ λόγος δὲ εἶναι, νὰ μὴ μᾶς τύπτῃ κατόπιν ἡ συνείδησις, ὅτι ψυχρά! ψυχρά με κρύον, αἷμα ἐκόψαμε τὴν μύτην ἢ τὰ ὠτία τινος ἢ καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸν ἐστείλαμεν ἑκτακτον ταχυδρόμον, νὰ φέρῃ τὰ χαιρετήσματά μας εἰς τοὺς ὅσους ἐχάσαμεν ἐκ τῆς χολέρας.

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ Ἡλίσια, ἄφρατε ἐμὲ νὰ κρούσω καὶ ὅταν εἰσέλθωμεν καὶ καθήσωμεν γύρω τῆς τραπέζης τότε σὰς λέγω καὶ τὴν μικρὰν ἱστορίαν τῆς μονομαχίας, καὶ τίς θὰ μονομαχήσῃ.

— Ἄ! λοιπὸν ἔχομεν ἱστορίας τὰς ὁποίας ἀγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε· λοιπὸν ἐμπρός.

(ἀκολουθεῖ.)